

COMFIA-CCOO EXIGEIX QUE LES RETRIBUCIONS DE DIRECTIUS CONSTIN EN LES MEMÒRIES

La Federació de Serveis Financers i Administratius de CCOO (COMFIA-CCOO) exigeix que les retribucions anuals i les condicions pactades de jubilació dels directius i consellers figurin de forma individualitzada en les memòries de les entitats financeres.

Aquesta mesura de transparència evitaria les contínues especulacions i demandes judicials a les que es poden enfrontar les entitats, com és el cas en l'actualitat del SCH, i imposaria una major moderació en les retribucions i indemnitzacions.

Són absolutament escandaloses les xifres pagades a José María Amusatégui i Ángel Corcóstegui pel SCH màximament quan després de la fusió primer del Central i de l'Hispano i, posteriorment, del BCH amb el Santander, la plantilla de les entitats ha vingut sofrint les conseqüències d'una política de gestió basada, quasi exclusivament, en la reducció de costos.

Resulta igualment escandalós que, tant els directius que han rebut aquestes copioses indemnitzacions com els directius en actiu que les van pactar i van aprovar, s'hagin negat sistemàticament a negociar l'externalització dels compromisos per pensions que el banc té amb els seus empleats, la qual cosa els donaria la legítima propietat sobre aquests fons, i a establir un complement de jubilació per als més d'11.000 treballadors (quasi el 50 % de la plantilla) que manquen de l'esmentat complement, al·legant "problemes de costos", quan el cost d'aquesta mesura suposaria menys del 10 % de les indemnitzacions pactades i percebudes.

Aquestes decisions són incompatibles amb els principis obligacionals recentment adquirits pel Consell d'Administració del SCH en matèria de Responsabilitat Social Corporativa.

El fet que aquestes indemnitzacions s'hagin conegut a través d'informacions periodístiques demostra les carències de la legislació societària espanyola, la consegüent indefensió de l'accionista i les limitacions de l'autoregulació que els gestors permanentment invoquen.

El silenci del Legislador, del Banc d'Espanya i de la CNMV proporciona el marge suficient per a la comissió d'aquestes pràctiques. Invocar un presumpte principi de "no intervenció" allunya als poders públics de la seva veritable comesa, que no és altre que defensar al conjunt dels ciutadans (accionistes, clients i treballadors) imponent, en aquest cas, el bon govern corporatiu.

Considerem que vistes les conseqüències jurídiques d'aquests tipus d'actuacions i la intensa sensibilització que sobre aquests comportaments han adquirit els accionistes i els mercats de valors en què cotitzen els Bancs, els auditors no haurien d'arriscar el seu informe favorable als comptes anuals de cap banc, sense que en aquest s'especifiqui de la manera més clara i individualitzada, els compromisos presents i futurs adquirits per les entitats amb els seus consellers i directius.

febrer de 2003